

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C173 – LEE28**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 24 maart 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over hoogspanningskabels en de gezondheidsrisico's die er mogelijk aan zijn verbonden	
Interpellatie van de heer Hermes Sanctorum tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het Stevin-project van Elia en de toepassing van het voorzorgsbeginsel bij de aanleg van hoogspanningsleidingen	3
Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de bilaterale gesprekken met de provincies in het kader van motorcross	8
Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van de weekendverblijven en de provinciale aanpak ervan	13
Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse verordening toegankelijkheid	18

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over hoogspanningskabels en de gezondheidsrisico's die er mogelijk aan zijn verbonden

Interpellatie van de heer Hermes Sanctorum tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het Stevin-project van Elia en de toepassing van het verzorgingsbeginsel bij de aanleg van hoogspanningsleidingen

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, minister, collega's, ik stelde hier in de commissie reeds een vraag om uitleg betreffende hetzelfde onderwerp. Verschillende onderzoeken tonen toch aan dat er een ongunstige invloed is van de hoogspanning op de gezondheid. Nu heeft blijkbaar ook de Vlaamse Regering, dat las ik in de krant, gesteld dat er wordt aanbevolen om nieuwe scholen en crèches niet in de buurt van die masten te bouwen.

Toen ik u daar enkele maanden geleden over aansprak en verwees naar de regelgeving en de aanpak in Nederland, Zwitserland en Italië, zei u dat u zolang u geen richtlijnen krijgt van uw collega Vandeurzen of van de Vlaamse Regering, u er maar moeilijk iets aan kunt doen.

Gelet op de conclusies van de Vlaamse Regering is mijn vraag of u nu van zins bent om daar wel iets aan te doen en om eventueel de veiligheidszones in de ruimtelijke ordening in te schrijven. Bij om het even welke kabel die er op het grondgebied komt, zijn er altijd wel vier, vijf, zes actiegroepen. Het zijn altijd heel moeilijke kwesties, want de ene studie stelt dat ze totaal geen impact zouden hebben of dat die toch niet bewezen zou zijn, andere studies stellen dat er toch waakzaamheid geboden is. Ik meen dat we niet mogen spelen met de gezondheid van onze inwoners. Omdat er studies zijn en men in andere landen meent dat de straling een impact kan hebben op de gezondheid, vraag ik u of u veiligheidszones zult aanleggen rond hoogspanningskabels.

Is het initiatief nu bespreekbaar, gelet op de resultaten en de aanbevelingen van de Vlaamse Regering? Zult u uw eerder verklaard standpunt in de commissie, toen u wachtte op deze richtlijn, ten uitvoer brengen?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, minister, onlangs zei uw collega van Volksgezondheid dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de magneetvelden van bovengrondse hoogspanningslijnen invloed kunnen hebben op de gezondheid van kinderen, meer bepaald op het voorkomen van leukemie. Waarden hoger dan 0,4 microtesla gaan gepaard met een verhoogde kans op leukemie.

Dat is geen nieuw feit, die aanwijzingen waren er al, maar het is wel nieuw dat een minister publiekelijk waarschuwt en scholen en crèches afraadt om zich in de omliggende zone te bevinden. Op zich vind ik het heel positief dat de minister van Volksgezondheid daarover bezorgd is, maar daar mag het natuurlijk niet bij blijven. De vraag is wat we hiermee zullen doen en ik denk niet alleen aan de huidige hoogspanningslijnen en -masten, maar ook aan de toekomstige, vandaar dat ik in deze interpellatie ook verwijs naar het Stevin-project van Elia.

Dat project bevat verschillende deelprojecten, maar het gaat onder meer over een net van 380 kilovolt tussen Zomergem en Zeebrugge. Ik heb het milieueffectenrapport (MER) eens doorgenomen en daarin is er steeds sprake van een bovengronds net van Elia tussen Zomergem en Zeebrugge. Voor alle duidelijkheid, ik ben hevig voorstander van de windparken op zee en van het Europese netwerk, maar de vraag is toch wat we met de informatie uit de epidemiologische studies en dergelijke zullen doen. Hoe zullen we die informatie toepassen in onze regelgeving en bij toekomstige projecten?

Minister, op welke manier bent u van plan om als minister van Ruimtelijke Ordening die gezondheidsproblematiek ernstig te nemen, ook bij de Vlaamse beslissingen in verband met het Stevin-project van Elia?

In het verleden werd onder meer verwezen naar onderzoek via een samenwerkings-overeenkomst tussen Elia en Belgian BioElectroMagnetic Group (BBEMG). Wat zijn de resultaten daarvan?

In welke mate wordt in dat MER aandacht geschonken aan de gezondheidsproblematiek? Ik verwijs nogmaals naar het bovengrondse 380 kilovoltnet. Op welke manier zal de Vlaamse overheid ervoor zorgen dat hoogspanningslijnen zodanig worden opgesteld dat de risico's worden vermeden? Is de overheid van plan om ze zo veel mogelijk ondergronds te plaatsen?

Is er met het federale niveau overleg omtrent de toepassing van het zogenaamde voorzorgsbeginsel bij de aanleg van hoogspanningsleidingen?

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, aangezien mijn schriftelijke vragen van vorige week de oorzaak zijn van de verhoogde aandacht voor hoogspanning, meen ik ook iets te mogen zeggen. Met het project Stevin voorziet Elia in de versterking van het net tussen Zomergem en Zeebrugge. Deze netversterking moet een oplossing bieden voor drie behoeften: het mogelijk maken om de windenergie van de windparken op zee aan land te brengen en naar het binnenland te transporteren, een verdere interconnectie tot stand brengen van het Belgisch net met een onderzeese verbinding naar Engeland en de zekerheid van de elektriciteitsbevoorrading in de West-Vlaamse regio verbeteren met als focus de haven van Zeebrugge.

Mevrouw Van Volcem en de heer Sanctorum verwijzen naar het voorzorgsprincipe. Dat is inderdaad een principe dat de beleidsmakers in Vlaanderen nooit uit het oog mogen verliezen. Ik verwijs naar het antwoord dat ik vorige week kreeg van minister Schauvliege op mijn schriftelijke vraag. Ze verwijst naar haar administratie, die een actieplan zal opstellen waarin zal worden nagegaan welke maatregelen kunnen worden genomen om de mogelijke invloed van hoogspanningslijnen op omwonenden te beperken. De mogelijke richtlijnen die uit het actieplan voortkomen en betrekking hebben op ruimtelijke ordening, zouden worden overgemaakt aan de bevoegde minister. Dat bent u, minister Muyters. Ik wil graag de suggestie doen dat Leefmilieu, Welzijn en Ruimtelijke Ordening de problematiek samen bestuderen en richtlijnen uitwerken.

De heer Bart Martens: De studies die wijzen op mogelijke gezondheidsrisico's voor wonen in de buurt van hoogspanningslijnen, zijn niet nieuw. Ik heb uit het verleden begrepen dat het een complexe materie is. Soms kan een versterking van het voltage leiden tot minder niet-ioniserende straling voor de omgeving. Dat heeft met fases en zo te maken. Ze hebben mij dat bij Elia eens proberen uit te leggen. Ondergronds geeft ook nog altijd risico's. Dat vermindert niet altijd het blootstellingsniveau, soms zelfs integendeel. Met die zaken moeten we rekening houden als we een oplossingskader uitwerken.

Ik ben het eens met de suggestie van mevrouw Taeldeman dat het kader in overleg met de ministers van Welzijn en Leefmilieu moet worden uitgetekend. Het is niet alleen een probleem van Ruimtelijke Ordening. Ruimtelijke Ordening is belangrijk om nieuwe blootstelling te vermijden door bijvoorbeeld geen nieuwe woongebieden af te bakken op tracés van hoogspanningslijnen of daar waar het toch kan via ondergrondse leidingen dat op te leggen aan de exploitant van het hoogspanningsnet via stedenbouwkundige vergunningen of zelfs verordeningen. Het is een gedeelde verantwoordelijkheid. Minister Schauvliege zal initiatieven moeten nemen voor normen voor niet-ioniserende straling. U, minister, zult de maatregelen op het vlak van ruimtelijke ordening moeten nemen.

Minister Philippe Muylers: Het aangename is altijd dat een deel van de antwoorden al wordt gegeven voor ik het doe. Ik heb daar geen problemen mee. Uiteraard deel ik de bezorgdheid. Ik verwijs naar het antwoord dat u hebt gekregen, mevrouw Taeldeman, van minister Vandeurzen op gezondheidsvlak. U hebt 100 procent gelijk dat het met de drie ministers samen zal moeten worden bekeken, zoals ook de heer Martens zegt.

Concreet voor de hoogspanningsverbinding tussen Zeebrugge en Zomergem wordt de gezondheidsproblematiek uitdrukkelijk in het plan-MER bekeken. Dat is niet alleen daar zo, maar altijd. Daar wordt het voorzorgsprincipe gehanteerd. De goedkeuring van dit plan-MER gebeurt door de dienst MER en valt dus onder de bevoegdheid van minister Schauvliege. Het plan-MER-onderzoek voor de verbinding tussen Zeebrugge en Zomergem is lopende. Een nota voor publieke consultatie is opgemaakt en heeft ter inzage gelegen tot en met 19 december. Op 20 januari vond de richtlijnenvergadering plaats. Nu kan er verder worden gewerkt aan het ontwerp-MER. Vandaag hebben we daarvan nog geen resultaten. Het is ook nog niet duidelijk hoe de hoogspanningslijnen opgesteld zullen worden.

In de publieke consultatie wordt aangegeven dat Elia het wetenschappelijk onderzoek over elektromagnetische velden van zeer dichtbij opvolgt en in dat kader een samenwerkingsakkoord gesloten heeft met onafhankelijke onderzoekscentra aan verschillende Belgische universiteiten. Dat hebt u al aangehaald: the Belgian BioElectroMagnetic Group.

Het spreekt voor zich dat als uit het plan-MER-onderzoek zou blijken voor dit project en voor andere dat aan bepaalde tracéalternatieven mogelijke gezondheidsrisico's gekoppeld zijn, dat deel zal uitmaken van de besluitvorming en de beleidskeuze. Het blijft een trio dat de besluitvorming samen moet doen: Volksgezondheid, Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening.

De resultaten van het plan-MER moeten in elk geval meegenomen worden in die besluitvorming. Het plan-MER is een beleidsvoorbereidend document dat mee in overweging wordt genomen als de Vlaamse Regering het gewestelijk RUP dat wordt opgemaakt voor de geplande hoogspanningsleiding, zal goedkeuren.

De realisatie van bovengrondse leidingen wordt in de nota voor publieke consultatie naar voren geschoven als het enige haalbare alternatief. In de nota wordt aangegeven waarom een bovengrondse leiding meer aangewezen is. De argumentatie van Elia is in grote mate gebaseerd op de technische beperkingen voor de aanleg van verbindingen van 380 kilovolt en op het grote ruimtebeslag dat gepaard gaat met ondergrondse leidingen. De uiteindelijke keuze voor bovengronds of ondergronds is nog niet gemaakt, maar zal door het verder verloop en met het plan-MER in de hand gebeuren. Het zou ongepast zijn om nu een voorafname te doen op de resultaten van het plan-MER. We moeten de normale procedure zijn gang laten gaan. Het is logisch dat de gezondheidsaspecten in het plan-MER aan bod zullen en kunnen komen.

In het kader van de opmaak van dit plan-MER voor het Stevin-project is al meermaals overlegd tussen het departement Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE) en mijn departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO). Aangezien de minister van Leefmilieu bevoegd is voor het plan-MER, is die hier uiteraard het nauwst bij betrokken. We hebben echter wel overleg daarover met het kabinet. Overleg met de federale overheid, los van dit specifieke project, is voor zover wij weten nog niet gepland.

Mocht bij de toepassing van het voorzorgsprincipe blijken dat het aanduiden van een veiligheidszone rond hoogspanningskabels opportuun is, zal dat voort worden onderzocht. Dat is in overeenstemming met het antwoord dat ik op 15 december heb gegeven. Zoals ik toen echter ook al heb gezegd, is het in eerste instantie aan Leefmilieu en Volksgezondheid om na te gaan of de normen en richtlijnen van de buurlanden al dan niet moeten worden gevolgd. Als dat daar is beslist, kunnen we ter zake de nodige maatregelen nemen.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, mijn vraag was veeleer algemeen. Ze ging niet zozeer over dat concrete project. Ik stond zelf vooraan bij die consultatieronde. Er zaten vierhonderd mensen in de zaal. Een van de uitgekozen tracés voor het project Zeebrugge-Zomergem loopt over een woonuitbreidingsgebied. Men wist niet dat dit gebied ondertussen was volgebouwd, wat kan, vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening. De concrete cijfers en plannen waren dus niet aan de orde. U kunt zich indenken dat heel die wijk op haar achterste poten staat.

De mensen van Elia hebben die plannen zeer technisch en ook zeer bekwaam uitgelegd, maar dan vanuit hun redenering dat ze die kabels nodig hebben om de offshore windmolenparken met het vasteland te verbinden. Onder de zee kost dat honderden miljoenen euro's, maar als dat het vasteland bereikt, doet het er allemaal niet meer zoveel toe. Dat kan men niet aan de bevolking uitleggen. Plots moet er kostenefficiënt worden gewerkt. Natuurlijk is dit bovengronds niet mogelijk op zee, maar dat is toch een zeer gevoelig punt: als die kabels eenmaal het vasteland bereiken, wordt meteen die inspanning niet meer gedaan.

Er moet ook eerlijk worden gecommuniceerd over de betaalbaarheid. Elia zegt vlakaf dat het haar om het even is welke leidingen er komen: ze heeft gewoon die leidingen nodig. Ze zegt echter wel dat ondergrondse leidingen veel meer zullen kosten dan bovengrondse. Voor de mensen die daar wonen, speelt die betaalbaarheid ook een rol, en de solidariteit. Die kosten zullen worden doorgerekend op het transmissienet, aan de afnemers van de energie. Die hebben daar ook geen boodschap aan.

Er zijn geen drie of vier tracés mogelijk, maar achttien. Er zijn veel lijnen mogelijk van Zeebrugge naar Zomergem. Elia is echter vooraf gaan spreken met de departementen LNE en RWO. LNE is een zeer sterke administratie. Die administratie, en deels ook RWO, stelt dat dit via de bestaande hoogspanningsleidingen en tracés moet gaan. Wat het meest kwaad bloed zet, is dat de departementen die tracés kiezen. Die gaan niet over openruimtegebied, omdat de departementen vinden dat het geen goede ruimtelijke ordening is dat hoogspanningskabels tussen de weiden en de koeien lopen, en omdat de biotoop van de vogels voor een deel kan worden verstoord.

Dat krijgt men niet uitgelegd aan de mensen. Er moet een evenwicht worden gevonden, ook voor de mensen die er wonen. Ze vragen zich af hoe dat mogelijk is. Ik wil niet populistisch doen, maar dat leeft. Ik begrijp de zorg voor de vogels, voor groen en open ruimte, maar als Elia dat tijdens die consultatievergadering heel technisch uitlegt en dat op een dergelijke manier naar voren brengt, dan staat heel de bevolking op haar achterste poten, zeker als in de krant berichten verschijnen dat de Vlaamse Regering zelf vindt dat er toch eigenlijk een probleem is.

De regering stelt immers dat in de toekomst nieuwe scholen en kinderdagverblijven beter niet worden gebouwd onder die hoogspanningsmasten en -kabels, terwijl in Koolkerke die kabels over een school en een hele bevolking lopen. De Vlaamse Regering moet zeer voorzichtig zijn wat de communicatie betreft. Het is ook aan de Vlaamse overheid, aan RWO en LNE, om aanwezig te zijn op die consultatierondes, en niet enkel aan Elia. Onze stad heeft ter zake heel weinig in de pap te brokken. Wij kunnen alleen maar een advies geven. Dit moet echter zeker ter harte worden genomen.

Dat was de concrete vraag, maar mijn vraag vandaag gaat eigenlijk over het algemene beleid. Het is immers niet de eerste hoogspanningsmast. Er zijn ook nog de gsm-masten. Ook bij het installeren van hotspots en Wi-Fi-zones is dat aan de orde. Hoe zult u in de toekomst omgaan met die zaken, waarover de Vlaamse Regering blijkbaar nu al een beslissing heeft genomen?

Misschien is het krantenbericht niet correct, maar erin wordt heel duidelijk gesteld dat de regering aanraadt in de toekomst geen nieuwe scholen en crèches in de buurt van die masten te bouwen. Ik vraag dat de regering niet alleen via kranten zou communiceren, maar dat ze ook via de ruimtelijke ordening initiatieven neemt zodat er rechtszekerheid komt, zowel voor

Elia als voor de mensen die er wonen, voor de ouders en hun kinderen in die scholen en kinderdagverblijven. Het heeft geen nut om in alle kranten paginagrote emotionele verhalen te lezen. Ik vraag u dat u dat nu concreet oplost.

Ik heb dat al in december naar voren gebracht omdat ik dat probleem zag aankomen. Ik hoop dat u tegen de zomer met een concreet actieplan komt en eventueel eens bekijkt hoe men dat in Italië en andere landen aanpakt. Ik denk niet dat de normen inzake gezondheid in een ander Europees land anders zijn dan in Vlaanderen.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, ik dank u voor het antwoord, maar het lijkt me allemaal wat vrijblijvend. Dat stoort me. U verwijst naar een actieplan, het zoveelste actieplan dat zal worden opgesteld. Ik heb ondertussen al een paar actieplannen zien passeren. Dat blijft altijd verschrikkelijk vaag. Ik stel me de vraag of er duidelijke oplossingen uit dat actieplan naar voren zullen komen.

Mevrouw Van Volcem verwijst er heel terecht naar dat men spreekt over technische moeilijkheden om dat ondergronds aan te leggen. Dat is ongetwijfeld zo. Als je echter ziet wat het kost om de leidingen onderzees te installeren van de windparken naar de kust, dan vind ik dat de financiële kosten niet opwegen tegen de gezondheidsaspecten aan land.

In Nederland wordt onder meer geëxperimenteerd met masten die voor minder straling zorgen, de zogenaamde Wintracklijnen. U bent natuurlijk geen vertegenwoordiger van Elia, maar misschien is er ook op dat vlak een en ander te bereiken, zodat mensen die onder een dergelijke mast leven, aan minder straling worden blootgesteld. Weet u daar iets meer over?

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Voorzitter, minister, als je een aantal commissies volgt, merk je dat men politiek blijkbaar voor een aantal zaken altijd geld en ruimte heeft, en zaken die vrij evident zijn, liggen politiek meestal moeilijker.

Ik illustreer dat aan de hand van een aantal voorbeelden. Als het gezond verstand al lang heeft uitgemaakt dat het Schipdonkkanaal een volledig nutteloze investering zou zijn, is men toch bereid om daar 2 miljard euro aan te besteden. Ik wacht nog altijd op de studies van minister Crevits. We moeten alle argumenten van het gezond verstand naar boven halen om aan te tonen dat dat niet noodzakelijk is. Het is evident en duidelijk dat door het plaatsen van hoogspanningskabels onder de grond de reststraling veel kleiner is en deze oplossing is voor de ruimtelijke ordening en het leefmilieu veel minder storend. Ik heb het gevoel dat men de grootste moeilijkheden heeft om dat te realiseren omdat er blijkbaar niet het nodige politieke gewicht voor is. Er zijn nog andere voorbeelden zoals het verhaal over de verkeersknoop rond Antwerpen. Iedereen weet al lang dat die brug de slechtst mogelijke oplossing is, en toch blijft een groot deel van deze meerderheid erop insisteren dat we dergelijke zaken doen.

We hebben altijd gezegd: wat we zelf doen, doen we beter. Ook in dit dossier, dat een minimale financiële implicatie heeft ten opzichte van de andere zaken die op til zijn, moeten we resoluut kiezen voor gezondheid, voor leefmilieu en voor ruimtelijke ordening. Door de kabels onder de grond te plaatsen, heb je de drie problemen in één keer opgelost. Er is één keer miserie, namelijk op het ogenblik dat men de werken uitvoert, maar als de werken eenmaal uitgevoerd zijn, heb je een veel betere en elegantere oplossing.

Er is een contradictie in dit verhaal: enerzijds gaat men er prat op dat men energie opwekt via een alternatief systeem, namelijk windenergie, en anderzijds zou men, als men aan land komt, terugrijpen naar de meest traditionele oplossingen. Men zou beter de groene gedachte doortrekken tot bij de gebruiker.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik kan het antwoord dat ik heb gegeven, herhalen. U hebt zelf gezegd dat ondergronds niet automatisch 100 percent veilig is. Ik herhaal dat een plan-MER wordt gemaakt om te kijken wat de gezondheidsimplicaties zijn en dan kan men beslissingen treffen. Zoals mevrouw Taeldeman al zei: minister Schauvliege zal een actieplan opstarten samen met minister Vandeuren en mezelf. Ik zal meewerken om tot oplossingen te komen. Dat heb ik op 12 december al gezegd. Ik wacht op het initiatief van minister Schauvliege.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, ik had een vraag gesteld over de Wintracklijnen. Ik weet dat u geen expert ter zake bent, maar bent u van plan de masten die minder straling uitzenden, mee te nemen in de actieplannen?

Minister Philippe Muyters: Ik zal zien wat de collega's aan bod brengen. Wintracklijnen zijn niet onmiddellijk een aspect van ruimtelijke ordening. In de conclusies kan dat wel een effect hebben op de ruimtelijke ordening.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de bilaterale gesprekken met de provincies in het kader van motorcross

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, ik trap natuurlijk een open deur in als ik zeg dat dit dossier al een tijd aansleept en dat er geen vooruitgang te bemerken is. Ik verwijs naar de commissievergadering van 14 oktober 2009, toen ik verwezen heb naar een interventie van 6 juni 2002, waarin werd verwezen naar een vraag van 2001. Ik verwijs in dezen dan ook graag naar de discussies in die commissies en naar het wederwoord van oktober.

Minister, tijdens de commissie Leefmilieu van 27 januari 2010 schetste u het plan van aanpak met betrekking tot het op gang trekken van het realiseren van terreinen voor motorcross. Tijdens de maand februari zou u bilaterale gesprekken voeren met provincies, administraties en de betrokken kabinetten van Leefmilieu, Sport en Ruimtelijke Ordening. Na die gesprekken zou u een concrete begeleiding en een stappenplan per provincie uitwerken. U beloofde de resultaten hiervan begin maart bij de Vlaamse Regering op tafel te leggen, om daarna verdere stappen te zetten. Er werd gewezen op het belang van de snelheid waarmee dit dossier werd behandeld en dat dit dossier werd gedragen door de hele Vlaamse Regering. Dat doet ons natuurlijk heel veel plezier. Maar dit dossier mag niet meer worden losgelaten.

Minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot de bilaterale gesprekken? Wat was het resultaat van die gesprekken? In welke fase zit u met de opmaak van de stappenplannen per provincie? Hebt u al een goedkeuring op zak van de Vlaamse Regering? Welke procedure zal gehanteerd worden na het ontwikkelen van de stappenplannen?

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Minister, ik hoop dat u vandaag positief nieuws zult kunnen brengen inzake de problematiek van de motorcrossterreinen. Al jaren komt men in deze en in andere commissies bijeen om over deze zaak te praten. Ik moet echter zeggen dat we nog niet veel concreets hebben kunnen bereiken, wel integendeel. Het lijkt soms wel de processie van Echternach: één stap vooruit, twee stappen achteruit. Van de in 2002 door de Vlaamse Regering beloofde vijftien circuits is niets in huis gekomen. En momenteel beschikt Vlaanderen, spijtig genoeg, nog maar over enkele permanente – woord dat men eigenlijk niet meer mag gebruiken – gereglementeerde motorcrossterreinen.

Minister, samen met de vele tienduizenden motorliefhebbers hoop ik dat het overleg van februari tussen de provincies, de administratie en de kabinetten iets positiefs en, vooral, iets concreets heeft opgeleverd. Ik ben u dankbaar voor uw positief antwoord dat we subiet zullen mogen ontvangen.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Voorzitter, ik zou er toch op willen wijzen dat we deze discussie, zoals de heer Huybrechts heeft gezegd, al verschillende keren hebben gevoerd in deze commissie. Ik denk dat het om zo'n delicaat thema gaat dat het goed zou zijn om daar voldoende tijd voor uit te trekken. De heer Gysbrechts heeft zelf aangegeven dat de gesprekken recent zijn afgelopen. Ik denk dat we de Vlaamse Regering en de minister van Ruimtelijke Ordening echt wel de tijd moeten gunnen om tot een goed geheel van akkoord te kunnen komen. Ik neem akte van het standpunt van de andere fracties, waarin gepleit wordt voor een zeer gedreven en duidelijk standpunt. Ik hoop dat die fracties in de provincies consequent zullen handelen en dat ze niet verder doen met het steunen en ondersteunen van allerlei actiegroepen.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Ik denk dat we in geen enkele sport in België of in Vlaanderen zo veel kampioenen hebben gehad als in motorcross. Ik heb de belangrijkste even opgezocht: De Coster, Geboers, vader Everts, Stefan Everts, de absolute wereldman in motorcross, en ondertussen ook Steve Ramon. In vergelijking met de inspanningen die we doen voor andere sporten en wat we daar op het Europese niveau maar van bakken, is er op dat vlak een fantastische voedingsbodem voor mensen die op wereldniveau scoren. Ze doen dat zelfs in de landenbeker, waar ook Amerika aan deelneemt. Tijdens de hoogmisjaren zaten we altijd in de top drie. Er is een enorm potentieel. Ik denk ook dat het probleem artificieel is. Uiteindelijk zijn er voldoende plaatsen in Vlaanderen waar er ook lawaai is en waar we dat soort infrastructuur aan kunnen koppelen. Ik denk aan plaatsen vlakbij autosnelwegen en dergelijke meer. Ik zie niet in waarom we niet snel de nodige infrastructuur kunnen creëren.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik moet eerlijk zeggen dat ik soms wat zenuwachtig word. Ik ben het niet met u eens. Er is volop beweging in dit dossier. Ik ben er vanaf het begin aan begonnen. Maar degenen die hier denken dat het eenvoudig is, vraag ik om mij een terrein aan te duiden, waar het ook gelegen is. Want elke keer als er een voorstel is, zijn er meer tegenstanders dan voorstanders. Wie hier zit, is misschien fan van motorsport. Dat is echter niet de algemene houding van de Vlaamse bevolking. Als er een draagvlak was, zoals hier altijd de indruk wordt gewekt, waren de provincies de vorige keer wel op de proppen gekomen met terreinen.

Ik ben het ermee eens dat dezelfde partijen die hier pleiten voor de terreinen, op provinciaal en gemeentelijk vlak zowel steun geven als tegenstand bieden. Laat ons alstublieft de hypocrisie inzake de motorcrossterreinen stoppen. Ik zal zoeken naar terreinen, ik ben ermee bezig, ik zal u direct een stand van zaken geven in zoverre die de motorcross ten goed komt. Dat wil zeggen dat ik u geen details geef, want anders staat morgen iedereen op straat in die buurten en dat is niet de bedoeling. Ik zal eerst zorgen voor een politiek draagvlak, want vorige keer is het mislukt. Tussen haakjes: we hebben nog meer wereldtitels voor biljart en wielrennen, maar we hebben er inderdaad ook voor motorcross. *(Gelach)*

Stop met in deze commissie te zeggen dat er een groot draagvlak is, dat we het overal kunnen, want dat is niet waar! Degene die terreinen heeft, mag ze aan mij doorgeven. Ondertussen weet ik het wel een beetje. Ik heb alle provinciebesturen gezien. We hebben een bilateraal gesprek gehad met elk van de provinciebesturen: met Antwerpen op 5 februari, met West-Vlaanderen op 9 februari, met Limburg, met Oost-Vlaanderen en met Vlaams-Brabant op 22 februari. We hebben de besprekingen gehad met mensen van het kabinet Sport, het

kabinet Ruimtelijke Ordening en het kabinet Leefmilieu en met de drie betrokken administraties. En we hebben de bilaterale gesprekken gehad.

Als we willen dat er vooruitgang komt in dit dossier, dan kan ik u nu niet zeggen wat het resultaat is per plaats. Als ik dat zou doen, dan is er morgen protest. Laat me nu doen wat we de vorige keer hebben afgesproken. We hebben in kaart gebracht wat er vanuit de provincies wordt aangeleverd. Dat is trouwens totaal verschillend, er zijn provincies die amper meewerken en waar dat grote draagvlak duidelijk niet aanwezig is, en er zijn provincies die wel goed meewerken en alternatieven naar voren schuiven. We hebben alles nu in kaart gebracht. Dat betekent dat we principebeslissingen moeten nemen, ook op het niveau van de Vlaamse Regering. Ik leg dit dossier voor en het is nu in bespreking op het niveau van de Vlaamse Regering. Zoals afgesproken heb ik het op 3 maart doorgegeven. Laat me nu verder werken binnen de Vlaamse Regering. Als we binnen de Vlaamse Regering een principeakkoord hebben, kan ik opnieuw bilateraal contact opnemen met de provincies en kan ik de provincies die moeilijk meewerken, dwingen om wel mee te werken om dan tot een politiek draagvlak te komen.

Ik reken op iedereen die hier elke keer weer pleidooien houdt voor de motorcrossterreinen, om in de eigen partij, overal te velde mee achter de voorstellen voor die motorcrossterreinen te staan.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, u reageerde nogal kregelig, maar u moet zich niet aangevallen voelen wanneer ik zeg dat er niet voldoende beweging in het dossier zit. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters. Gelach)*

Ik verwijt u niet dat u kregelig reageert, dat mag u doen, maar ik denk dat u mijn opmerking niet helemaal juist begrepen hebt. Ik leg dit uit. Als ik zeg dat er weinig vooruitgang is, dan bedoel ik niet tijdens de laatste 2 maanden, sinds u er een datum op gezet hebt, maar dan bedoel ik dat het een dossier is dat al veel jaren loopt. Ik meen dan ook dat het niet fout is om hier te zeggen dat er weinig vooruitgang werd geboekt. Integendeel, we hadden een stap voorwaarts gezet met de zoekzones en zo meer, maar we zijn nu terug naar af gegaan. Dat was wat ik bedoelde met mijn opmerking.

Een collega hier zei dat we het voldoende tijd moeten geven nadat de gesprekken zijn afgelopen. Uiteraard moeten we zorgen voor een degelijk akkoord en moet daarover gepraat kunnen worden. Voldoende tijd geven, is echter ook relatief, want we moeten ook verder werken aan dit dossier. Ik zeg hiermee natuurlijk niet dat men halsoverkop iets moet regelen nadat het gesprek afgerond is, maar 'voldoende tijd geven' mag niet foutief worden geïnterpreteerd, we moeten doorwerken.

Als we nu verwijzen naar de datum en naar het afwerken van de gesprekken, dan gaat het om een datum die u zelf hebt gegeven. De tijd was vrij kort en dat hebben we toen heel positief onthaald. Het is natuurlijk onze taak om in een dossier dat al zoveel jaren loopt, kort op de bal te spelen en heel snel aan u te vragen hoe ver het ermee staat, zodat we erop gefocust blijven, want dat is onze verplichting in dit dossier.

De kwestie van een groot draagvlak is inderdaad dubbel, dat is ook wat ik hier in oktober in de commissie heb gezegd. Ik hoor hier al jaren – ik ben hier 5 jaar weggeweest, maar ik hoorde dat daarvoor ook al – dat iedereen hier altijd superpositief is en het dossier steunt. Ik vraag dan ook aan iedereen om dat ook buiten de commissie, buiten dit huis te doen. Er is in het algemeen wel een groot draagvlak voor, daarvan ben ik overtuigd, maar bij elke locatie stuiten we op actiescomités en dan zijn we weer vertrokken. En dan ontbreekt vaak de politieke moed om de beslissing door te drukken. Daarom moet het initiatief krachtdadig zijn, het moet krachtdadig worden aangepakt door u en door de Vlaamse Regering, dat heb ik toen ook gezegd. Het is immers de minister die dit samen met de Vlaamse Regering moet trekken, zo niet zullen we er nooit komen. Het is daarom dat ik u die vraag stel en blijf herhalen.

U weet waar we nu staan met de gesprekken. U doet daar iets mee en dat houdt u voor zich. Als wij resultaten krijgen, dan is dat goed, maar mijn vrees is, minister, dat we in sommige provincies een hele stap terug zetten, dat we in sommige provincies terug naar af gaan, dat alle aangeduide locaties zo goed als geen toekomst meer hebben, dat we van nul moeten herbeginnen. Dat is mijn grote vrees. Ik hoop dat we eindelijk, onder een trekkersrol van u en de Vlaamse Regering, een oplossing aan dit probleem kunnen geven. Ik geef geen opsomming van alle redenen waarom dit moet, iedereen weet wel waarom het noodzakelijk is.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Voorzitter, minister, het was niet mijn vraag, maar ik was toch blij met uw ‘enthousiaste’ antwoord. Het is bij mij goed overgekomen, moet ik zeggen. Ik wil het eventjes hebben over het draagvlak. Ik ken de toestand in de provincie Antwerpen vrij goed, ik heb de dossiers over Balen-HondaPark, Kraaijenhorst in Brecht en Rooveld in Westerlo jaren van dichtbij gevolgd.

Ik heb er wat moeite mee als er wordt beweerd dat het “maar om een actiegroep” gaat. Als u ziet dat een heel dorp of een heel gehucht protesteert, als daar advocaten bij worden betrokken en huisartsen, als er een soort dorpsfeest wordt georganiseerd om de proceskosten te betalen, dan zitten we aan het plafond en weten we, zeker ook de lokale beleidsmensen, dat we niet verder kunnen en dan is, om een beetje gevolg te geven aan onze commissie Speed, een ‘neen’ een ‘neen’. De provincie Antwerpen heeft dat in haar advies duidelijk overgemaakt aan u en gezegd dat ze er niet uit komt, dat er moet worden gezocht naar alternatieven zoals indoor of zoals elektrische motoren die misschien innovatief kunnen werken. Daarom hebben we hierover een voorstel van resolutie ingediend, waarvan ik hoop dat het in deze context eens kan worden behandeld.

Ik denk wel dat er oplossingen zijn, ruimtelijke oplossingen, die we op een ander terrein moeten zoeken. Als de Vlaamse Regering dit echt belangrijk vindt – want het gaat om een sport die veel mensen bezighoudt en we hebben er kampioenen in –, dan moet ze daarin investeren, net zoals ze in andere sporttakken investeert en dan moeten we dat niet altijd afwentelen op het platteland of op een overtreding die uit zijn voegen begint te barsten, want het is zo dat de crossterreinen in de praktijk ontstaan.

Het initiatief is aan de Vlaamse overheid, maar er moeten ook financiële middelen tegenover geplaatst worden om het te realiseren op het terrein.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord, maar enkele maanden geleden heb ik u gezegd, samen met een aantal andere collega’s, dat u de provincies nogmaals zou ondervragen en dat we over 6 maanden even ver zouden staan omdat er heel veel mensen zijn die tegenwerken.

We hebben hier misschien wel een politiek draagvlak, maar als ik buiten mijn Lendeledede kom, dan zijn er inderdaad heel veel mensen die zeggen: “motorcross, heel tof, zolang het niet in mijn tuin gebeurt.” Dat is inderdaad een heel groot probleem en u moet een draagvlak zoeken.

Ik zou toch wel eens willen weten, gewoon uit nieuwsgierigheid, over hoeveel voorstellen we nu feitelijk praten. U moet niet zeggen waar en wanneer u het zult doen, maar wel of er voorstellen zijn. Is er al één, of is er nog geen enkel?

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Minister, sorry dat ik wat later ben, maar met de files is het vanuit Limburg niet altijd gemakkelijk om hier te geraken.

Wat die actiegroep betreft, wil ik nog even opmerken die niet zomaar een groep van mensen is. Het is zoals de heer Peeters ook aanhaalde, een groep die werd opgericht omdat het het

beste was om met één aanspreekpunt te werken, dat werd ook vanuit uw administratie, vanuit uw kabinet gezegd, zo niet zou men u allerhande brieven sturen en acties ondernemen.

Dat is ook positief. Men spreekt nu uit één mond. (*Opmerkingen*)

Ik heb het over de actiegroep Red de motorcross. Dat is geen actiegroep van ons. Die actiegroep is opgericht.

De voorzitter: Het gaat hier over twee verschillende actiegroepen.

Minister Philippe Muylers: De heer Peeters had het over actiegroepen tegen.

Mevrouw Linda Vissers: Sorry. Dit is een totaal andere actiegroep. Alle parlementsleden hebben deze week een brief gekregen van de actiegroep Red de motorcross, u waarschijnlijk ook op het kabinet, minister. Over die actiegroep heb ik het. Het is een groep van mensen die bekommerd zijn om alle motorcrossterreinen, maar ze hebben de actiegroep vooral opgericht voor het motorcrossterrein in Neeroeteren. De actie die er geweest is in Brussel was er ook naar aanleiding van de sluiting van het motorcrossterrein in Neeroeteren.

Minister, u hebt gezegd dat u ermee bezig bent. Eind maart zou er normaal gezien een beslissing komen die u had voorgelegd aan de ministerraad. Dat lees ik in een verslag van de vorige commissievergadering.

Minister Philippe Muylers: Sorry dat ik u onderbreek, maar ik heb het daarnet gezegd en ik zal het nog eens herhalen: ik heb toen gezegd – en dat staat ook zo in het verslag – dat ik een ronde langs de provincies zou doen en tegen maart daarvan de stand van zaken zou voorleggen aan de ministerraad. Dat doe ik nu. Ik heb niet gezegd dat ik een besluit zou voorstellen, een definitieve beslissing zou nemen of terreinen zou afbakenen. En ja, er zijn voorstellen. Zeker en vast. Maar doordat ik dat nu zeg, is er al een kans dat er acties komen daar waar vermoed wordt dat er terreinen zullen komen.

Ik kan u allemaal één ding zeggen: ik zal daadkracht tonen in dit dossier. Ik zal laten zien waar er mogelijkheden zijn. Dan zullen we beslissen om het ja of nee te doen. Nee is ook een beslissing en toont ook daadkracht. Dan weten we waar we staan. De manier van werken om dat over 10 jaar uit te smeren, daar doe ik niet aan mee. Op het moment dat ik focus heb op wat kan en waar, zal ik een voorstel voorleggen, eerst aan de regering en daarna elders.

Mevrouw Linda Vissers: U hebt een gesprek gehad in Limburg. Een collega van mij heeft er een vraag over gesteld in de provincieraad aan de gedeputeerde die verantwoordelijk is voor de materie. Die heeft dingen meegegeven aan jullie administratie om over na te denken. Er was een exploitatievergunning en een milieuvergunning voor Waterloos. Minister Schauvliege heeft die geschorst.

De voorzitter: Mevrouw Vissers, over dat dossier hebben we het al gehad. Het ging nu over de stand van zaken.

Mevrouw Linda Vissers: Dat weet ik, maar het hangt er wel aan vast. De provincie Limburg heeft die bezorgdheid toch meegegeven. Er is altijd een vergunning geweest. Kunnen we met het RUP landen en die milieuvergunning beoordelen als een bestaande milieuvergunning? U moet ook begrijpen, minister, dat het anders heel moeilijk wordt voor Waterloos. Als men de nieuwe regeling toepast, zal er een afstandsregeling komen en zal Waterloos sowieso een njet krijgen.

Minister Philippe Muylers: Ik ga enkel in op dat laatste. De rest is duidelijk. Ik ondervind dat in de replieken. Iedereen beseft wel dat ik ermee bezig ben, duidelijk en sterk, en dat ik niet stilsta. We zoeken naar een oplossing, maar het is niet eenvoudig.

Neeroeteren is een particulier dossier. Er kan geen milieuvergunning voor motorcross gegeven worden op een natuurgebied. Als de Raad van State de bestemmingswijziging heeft vernietigd, zit je in die situatie. Zolang kan het niet worden vergund. Zo eenvoudig is het.

Voor de rest kunt u zich daarvoor wenden tot minister Schauvliege. Zij doet wat er in de wetgeving bepaald is.

De heer Peter Gysbrechts: Mijnheer Peeters, we doen niet denigrerend over actiegroepen. Ik heb enkel gezegd dat we op vaak al bestaande circuits op actiegroepen stoten. Dat is uiteraard een probleem om die circuits daar te laten. Er is politieke moed nodig om zo'n dossier rond te krijgen. Dat wil ik heel duidelijk stellen. Iedereen is vrij om te reageren en een actiegroep te vormen. Wij stuiten daarop. Wij moeten zorgen voor een sterke impact van boven. Tussendoor moet je beslissingen durven te nemen. Vergelijk het met een gemeentebestuur. Je kunt nooit een beslissing nemen waarmee iedereen het eens is. Soms moet je de moed hebben om beslissingen te nemen. Er zullen altijd mensen zijn die het daarmee niet eens zijn.

Ik hoor voorstellen voor indoorterreinen en elektrische motoren. Dat zijn voorstellen om heel het verhaal in de frigo te steken. Vandaag ligt er een heel andere problematiek voor. De sport zou het misschien leuk vinden als er indoorterreinen bij komen, maar dat biedt geen oplossing.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van de weekendverblijven en de provinciale aanpak ervan

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Er is een ministerieel beleidsplan van 2002 geweest om de problematiek van de weekendverblijven aan te pakken, en die aanpak is toen toegewezen aan de provinciebesturen. Ik heb hierover twee provinciebesturen gecontacteerd: Oost-Vlaanderen en Antwerpen. Die ontwikkelen allebei een interessante visie om het probleem aan te pakken, maar wel elk op een andere manier. In de provincie Antwerpen wordt steeds meer per gemeente en per cluster een oplossing gezocht. In de provincie Oost-Vlaanderen werkt men aan een gebiedsvisie voor heel de provincie, die men nu aftoetst met een pilootproject in Stekene. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat dit onderzoek afgerond moet zijn in 2012 en dat de daaruit voortvloeiende ruimtelijke uitvoeringsplannen goedgekeurd moeten zijn in april 2015.

Zoals vele ruimtelijke dossiers is de problematiek van de weekendverblijven complex. Ze zijn heel versnipperd gelegen en veel in aantal. Op het vlak van beleid zitten we ook op een kruispunt. De provincie is bezig met de uitvoering van het onderzoek. Het woonbeleid is gemeentelijke materie. Nieuwe inkleuringen van natuurgebied zijn Vlaamse materie. Als het gaat over Habitatrictlijnen is zelfs het Europese niveau betrokken. De provincie zit tussen hamer en aambeeld.

Dit is een gevolg van het beleid in het verleden. Dat hoef ik u niet te vertellen. In de jaren zeventig en tachtig werd het door de lokale overheden getolereerd, om niet te zeggen aangemoedigd. De sociale problematiek is gewijzigd. Vroeger was het een doelgroep van kansarme mensen of toch met de nodige problemen. Nu heeft een eerder welgestelde groep zich daarop gestort, als een gevolg van het permanent woonrecht.

Ik ben het in Stekene gaan bekijken. Er zijn echt makelaars die zich actief op die markt storten en er effectief verkavelen. Ze doen dat nu nog, terwijl de provincie Oost-Vlaanderen met dat bijzonder bestemmingsplan bezig is. Dat is heel straf. De laatste bouwvergunning is daar verleend op 26 november. Men is daar vandaag nog altijd bezig met het bouwen in gebieden die een bestemming open ruimte krijgen. Als we dat niet oplossen, creëren we nu nog problemen voor de toekomst.

Ik zie nog problemen. De mensen die een eigendom hebben in een specifiek woongebied, recreatief of hoe men het ook noemt in de toekomst, hebben door het betalen van geringe planbaten een perceel bouwgrond. De mensen die werkelijke weekendhuisjes willen recreëren in het groen vallen uit de boot, want die zijn permanent bewoond.

Minister, stelt u ook vast dat de aanpak van de provincies in een andere richting gaat? Wilt u met de Vlaamse Regering een meer uniforme aanpak uitzetten, of blijft u bij de bindende bepalingen van het plan zodat de provincies maar een oplossing moeten zoeken zonder dat Vlaanderen zich moet?

Moet er ook niet worden gezocht naar een meer strategische aanpak van de problematiek, waarbij het aspect van de sociale huisvesting, met de omvorming van het woonbeleid, en het aspect van de natuur, met de herbestemming, mee in overweging worden genomen bij het oplossen van het probleem? Ik stel immers vast dat het vaak stopt bij een herbestemming.

Wat de planbaten betreft, is de codex overduidelijk over de vraag wie er zal betalen. De provincies geven echter aan dat ze dat niet zullen doen als het over echt veel geld gaat. Ik heb begrepen dat daar bij de discussie over uw beleidsnota nogal wat aandacht aan is besteed. In welke mate is dat overleg tussen de provincies en de gemeentebesturen gevorderd over het al dan niet betalen?

Hoe ziet u de handhaving? Het klopt dat 2029 nog ver weg is, maar we zullen toch een timing moeten opstellen om ervoor te zorgen dat het toegekende woonrecht tijdelijk en aanvullend is en in 2029 zal ophouden, willen we die problematiek niet eindeloos voor ons uit schuiven en telkens blijven meedragen.

Bijvoorbeeld in Essen hebben we nogal eens te maken met onbebouwde percelen in zones die men wil omvormen. Die percelen moeten worden gecompenseerd in het woongebied van de gemeenten in kwestie, die in buitengebied zijn gelegen. Als het over tweehonderd kavels gaat, kan dat een serieuze kanteling in het lokaal woonbeleid teweegbrengen. Ambtenaren van Ruimtelijke Ordening zijn niet altijd even eenduidig over de vraag hoe dat in de praktijk moet gebeuren. Hoe zullen we dat doen? Bij het omzetten naar openruimtegebied of natuurbestemming vindt de ene provincie het haar taak te bestemmen of te herbestemmen, terwijl de andere provincie dat alleen wil doen als er sprake is van een beheersplan en er een aankoop kan gebeuren. Dat is het geval in de provincie Antwerpen. In andere provincies pakt men dat anders aan. Hoe ziet u dat?

Wat is uw houding tegenover die toch wel onrechtvaardige situatie die wordt gecreëerd door mensen een kleine som te laten betalen en hun daardoor een flinke bouwgrond cadeau te doen? Dat is een aanzienlijke sociale onrechtvaardigheid ten opzichte van mensen die gewoon bouwgronden kopen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Voorzitter, minister, geachte leden, de heer Peeters heeft gelijk als hij vaststelt dat de aanpak verschilt van provincie tot provincie. Hoe krijgen we daar een uniformiteit en een Vlaams model in? Het lijkt me heel belangrijk dat we kunnen bereiken dat alle provincies hetzelfde principe hanteren.

Mijnheer Peeters, het kan misschien waar zijn dat een enkeling een meerwaarde heeft gerealiseerd. Dat is ook gebeurd, maar het weegt absoluut niet op tegen de vele sociale en menselijke drama's die in het verleden hebben plaatsgevonden en nu nog steeds plaatsvinden. Mensen die 30 jaar en meer in een weekendverblijf hebben gewoond, worden nu op straat gezet of met dwangsommen afgedreigd.

Er zijn nu ook een aantal gevallen van recreatiegebieden die worden omgezet in openruimtegebieden. Veel weekendverblijven worden zonevreemd en verliezen dus hun waarde. Wat zult u dan doen met die mensen? Ik ben het ermee eens dat men zeer streng optreedt tegen bouwovertreedingen die nu worden gedaan. Dat hebben wij vroeger, onder minister Van

Mechelen, ook altijd gezegd. De minister, de kabinetten, de ambtenaren en dergelijke moeten echter mild zijn voor mensen die vroeger te goeder trouw hebben gehandeld.

De voorzitter: Mevrouw Homans heeft het woord.

Mevrouw Liesbeth Homans: Voorzitter, het lijkt me niet de bedoeling om de discussie over de weekendverblijven hier te heropenen. Misschien kunnen we dat nog doen met de bespreking van het voorstel van decreet van de Vlaams Belangfractie. Ik wil echter opmerken dat de decreetgever destijds heeft beslist deze bevoegdheid te delegeren aan de provincies. Ik vind dat een goede zaak. We moeten weten wat we nu eigenlijk willen. We kunnen niet de bevoegdheid delegeren aan de provinciale besturen en tegelijk de mening vragen van de Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening. We moeten verantwoordelijkheid geven en moeten alle vertrouwen hebben in de provinciale besturen. Deze vragen moeten dus worden gesteld op het niveau waar ze thuishoren, namelijk in de provincieraden.

Mijnheer Peeters, ik stel dus voor dat u uw collega's op dat niveau vraagt die vragen te stellen. Ik vind uw vragen op zich wel interessant. Ze bevatten heel wat boeiende zaken. Het kan echter niet de bedoeling zijn om, zodra we merken dat het provinciaal misschien niet zo gaat als we wensen, telkens de Vlaamse minister op het matje te roepen om zijn of haar mening daarover te kennen. We moeten echt wel consequent zijn in ons handelen.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, minister, geachte leden, ik ben blij dat de problematiek van de weekendverblijven nogmaals op de agenda staat. Het is van groot belang dat we daar nader op kunnen ingaan en alle mogelijke accenten kunnen leggen. Het klopt wat de vraagsteller heeft gezegd: het is logisch dat, als er vandaag nog vergunningen worden verleend, moet worden bekeken of dat nog gewenst is. De essentie van de problematiek is echter dat er in het verleden een te laks handhavingsbeleid is gevoerd, wat vandaag voor problemen zorgt voor heel wat mensen.

Enige logica bij de opbouw van de vraagstelling ontgaat me toch. Mijnheer Peeters, u stelt dat er vandaag vrij ijverig wordt gebouwd. Veel makelaars en ontwerpers zouden daar aan het bouwen gaan. Ik wil erop wijzen dat, als iemand daar vandaag bouwt, hij een vergunning heeft gekregen. Het aanbod van die constructies is dus volledig legitiem. De makelaars werken in opdracht van een eigenaar, een privépersoon. Ik ben ervan overtuigd dat ze de volledige en correcte informatie zullen verschaffen. Tenslotte is er nog altijd de reglementering met betrekking tot een correcte informatieverstrekking. U weet dat daar zware straffen op staan.

U suggereert ook dat mensen een zeer grote meerwaarde zouden verkrijgen bij het bouwen in dergelijke bosgebieden. Ik vraag me af over welke meerwaarde u het hebt, als we bedenken dat er sprake is van een uitdovend woonrecht en dat er in de toekomst nooit meer een verkoop zal kunnen worden gerealiseerd.

Wij vinden het nog altijd noodzakelijk om, in de huidige discussie over de woonproblematiek, voort te kunnen zoeken naar oplossingen om in geschikte stukjes betaalbare grond of betaalbare woningen te kunnen voorzien. Er moet een mentaliteitswijziging komen. Ik vind het immers enigszins tegenstrijdig in deze discussie over weekendverblijven dat, nu mensen mooi kunnen wonen en over een goedkoop stukje grond kunnen beschikken, dat uiteindelijk ook niet meer wordt toegestaan. De heer Huybrechts heeft ter zake een voorstel van decreet ingediend. We zullen straks voort de discussie kunnen voeren. Ook de LDD-fractie heeft een voorstel van decreet, dat ook op een later ogenblik zal kunnen worden besproken.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik wil me vooraf verontschuldigen voor de lengte van het antwoord. Het is niet mijn gewoonte, maar ik heb acht vragen en een aantal toevoegingen gekregen, dus ben ik bijna verplicht een lang antwoord te geven.

In essentie ben ik het eens met mevrouw Homans. Deze problematiek is aan de provincies toevertrouwd. Ik zal de stand van zaken geven, maar het is niet mijn intentie om een uniform model aan te reiken aan de provincies. De provincies leggen hun eigen accenten, en dat is terecht: de situatie op het terrein verschilt immers. De beoogde aanpak komt door die verschillen niet in het gedrang. Er zijn voldoende Vlaamse richtlijnen. U kent ze wellicht. Er is het beleidsplan weekendverblijven van 27 juni 2002 en de resolutie van het Vlaams Parlement. Die aanpak uit het beleidsplan en het stappenplan is al sinds 2002 de basis geweest voor de werkzaamheden, zowel van de gemeenten en de provincies als van het gewest.

Het stappenplan behelst het volgende. Stap een is de inventaris van de clusters van weekendverblijven. Stap twee is de afweging op basis van elementen van het Vlaamse niveau. Stap drie is de afweging door de provincies, het uitwerken van een visie en ontwikkelingsperspectieven voor de clusters. Stap vier is de opmaak van provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Het is daarnet al gezegd: de werkwijze, met de provincies als trekker, is recent nog bevestigd in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die pas vanaf 1 september van kracht is. Deze aanpak geeft, weliswaar wellicht later dan u had gehoopt, ook concrete resultaten. Er wordt concreet werk gemaakt van de opmaak en de goedkeuring van de provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, en de richtlijnen uit het beleidsplan en de codex worden voort bewaakt in die concrete planningsprocessen.

Het zou dus onverstandig zijn om nu plots af te wijken van deze aanpak en die te veranderen via nieuwe Vlaamse richtlijnen. Als de provincies hun aanpak zouden moeten wijzigen, dreigen we opnieuw tijd te verliezen. Dat is niet de bedoeling. Ik stel voor dat wordt gedaan wat mevrouw Homans naar voren heeft gebracht: als het daar niet werkt, dan moet men daar de vragen stellen.

De provincies hebben de verantwoordelijkheid om een methodiek uit te werken. Zij hebben die verantwoordelijkheid effectief opgenomen. Waar dat niet zo is, moet maar worden geïnterpelleerd. Ik ben er geen voorstander van om daar nog een andere aanpak op een ander beleidsniveau naast te plaatsen. Ten gronde houden de provincies in hun methodiek rekening met de andere beleidsdomeinen en beleidsniveaus. Dit was immers al zo voorzien in het beleidsplan van 2002.

Het beleidsplan weekendverblijven en de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorzien in de opmaak van provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen voor weekendverblijven. De codex is wat dat betreft duidelijk: de planschadevergoeding is verschuldigd door de overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan opmaakt. Ik weet dat daar discussie over is, maar dit is in uitvoering gegaan op 1 september 2009.

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening heeft de krijtlijnen voor de permanente bewoning in weekendverblijven getrokken. Binnen bepaalde voorwaarden zal het illegale gebruik uitdoven. Sinds 1 september 2009 zijn er bijgevolg twee categorieën van permanente bewoners. De ene categorie van bewoners geniet, onder bepaalde voorwaarden, gedoogmaatregelen. De tweede categorie beantwoordt niet aan de voorwaarden en komt dus niet in aanmerking voor gedoogmaatregelen.

Het Agentschap Inspectie biedt een praktisch draaiboek aan waarin de aanpak van de permanente bewoning wordt beschreven. Dit draaiboek werd opgesteld in overeenstemming met de algemene operationele doelstellingen van het agentschap. Er is gekozen voor preventieve en curatieve trajecten. De trajecten zijn bedoeld als leidraad voor alle partners betrokken in de handhaving zoals de gemeentebesturen en de politiediensten. Ze vormen de

basis om doelmatig te handhaven binnen het nieuwe decretale kader. Het draaiboek is te lezen op het webadres voor het Agentschap Inspectie: www.rwo.be.

Verder brengt het Agentschap Inspectie het draaiboek rechtstreeks onder de aandacht van de provincie- en gemeentebesturen en van de politiediensten. Dit gebeurt onder meer tijdens overleg op lokaal niveau, per gemeente. Ook de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) werd van het draaiboek op de hoogte gesteld en werkt mee aan de verspreiding ervan. Het draaiboek biedt een werkwijze om op de verschillende facetten van de weekendverblijvenproblematiek in te gaan en er de wet te handhaven. Voor meer gedetailleerde informatie over de aanpak verwijs ik naar het draaiboek zelf.

Voor de permanente bewoners die onder het woonrecht vallen, voorziet de aanpak van het Agentschap Inspectie dat regelmatig wordt nagegaan of de voorwaarden van het woonrecht nog van toepassing zijn. Is het woonrecht van de permanente bewoners en hun eventuele gezinsleden vervallen, dan wordt overgegaan tot de opmaak van een pv en afgifte van een negatief declaratief attest. Het attest is dan vergezeld van een brief die de bewoner duidelijk waarschuwt voor de gevolgen van het voortzetten van de permanente bewoning. Indien de permanente bewoning ondanks die waarschuwingen niet wordt beëindigd, zal de stopzetting worden nagestreefd ofwel via toepassing van artikel 135, paragraaf 2, van de Nieuwe Gemeentewet ofwel via de opmaak van een herstellvordering.

Daarnaast moet worden benadrukt dat via een preventieve aanpak sterk wordt ingezet op het voorkomen van nieuwe permanente bewoning. Om werkelijk te komen tot een uitdoofbeleid, moet uiteraard worden voorkomen dat de huidige problematiek wordt bestendigd, laat staan uitgebreid. Het woonrecht is bedoeld als uitzonderlijke maatregel die de permanente bewoning moet laten uitdoven. Dergelijk uitdoofbeleid vereist dat er voldoende controle is op de toepassingsvoorwaarden via het consequent volgen van de voorgestelde handhavingspistes.

Het Agentschap Inspectie tracht samen met de verschillende handhavingspartners op maat van de lokale problematiek tot een gezamenlijke curatieve aanpak te komen. Daarbij wordt geopteerd om gebiedsgericht te handhaven en de permanente bewoning per cluster te beëindigen. De handhaving zal echter niet alleen op de permanente bewoning worden gericht, maar waar mogelijk evengoed op de onvergunde constructies zelf. Bij die aanpak moeten eerst de permanent bewoonde weekendverblijven worden geïnventariseerd en onderzocht naar de voorwaarden van het woonrecht. Voor de permanent bewoonde weekendverblijven die daaraan niet voldoen, wordt een proces-verbaal opgesteld waarna aan betrokkene een negatief declaratief attest met begeleidende waarschuwing wordt afgegeven. Na deze actie worden op basis van de planningshorizons en het karakter van het gebied, de clusters geselecteerd die prioritair via de opmaak van herstellvorderingen of de toepassing van artikel 135 worden aangepakt.

In enkele gemeenten, zoals Stekene, Knesselare of Herselt, hebben reeds overlegmomenten met de verschillende partners plaatsgevonden. De eerste acties worden daar gepland en uitgevoerd. De komende maanden zullen de stedenbouwkundige inspecteurs met meer betrokken gemeentebesturen contact opnemen. Ook daar zal, binnen structureel overleg, de handhaving van weekendverblijven in de praktijk worden gebracht, op basis van het draaiboek.

In de codex wordt duidelijk gesteld dat planologische omzettingen van bestaande en al dan niet permanent bewoonde weekendverblijven naar een zone waar permanent verblijf is toegelaten, niet worden aangerekend op de gemeentelijke wooncode. Zij worden evenmin meegerekend in de berekening van de woonbehoeften in het kader van de structuurplanning.

De omzetting van onbebouwde percelen naar woongebied is vanuit ruimtelijk oogpunt minder evident. Ze moet dan ook vanuit een ruimtelijke afweging gemotiveerd worden. Het

streven naar ruimtelijke kwaliteit binnen en in de omgeving van de clusters staat hierbij voorop.

De uitvoering of inrichting van wat in de ruimtelijke uitvoeringsplannen wordt vastgelegd, behoort in de eerste plaats tot de verantwoordelijkheid van de sectoren. Die worden betrokken bij het planningsproces dat aan een ruimtelijk uitvoeringplan voorafgaat. Een goede samenwerking met de verschillende sectoren en afspraken over beheer en inrichting komen dus al in een vroege fase aan bod bij de planningsprocessen.

De planbatenheffing wordt geregeld in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze heffing wordt berekend uitgaande van de vermoedelijke meerwaarde van een perceel ten gevolge van de bestemmingswijziging en de oppervlakte van het perceel. Ik wil mij concentreren op het concreet uitvoeren van wat in de codex is vastgelegd, die overigens met een grote meerderheid is goedgekeurd in het Vlaams Parlement.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Voor alle duidelijkheid: ik heb niet gevraagd dat we het initiatief van de provincies zouden afnemen. Ik heb alleen vastgesteld na een overleg met nogal wat ambtenaren van de provincie, dat er problemen zijn. Die mensen zeggen dat de provincie in haar rol van trekker problemen heeft op het vlak van sociale huisvesting, herbestemming naar natuur en de gemeentelijke bevoegdheid als het specifiek over wonen gaat. Die mensen stelden geen vraag om hulp, ze zeggen te fietsen op een domein waarover ze niet bevoegd zijn. Daarom stel ik de vraag of de minister dat kan bijsturen en of het strategisch overleg niet beter kan worden georganiseerd en niet alleen aan de provincies zou worden overgelaten.

Op de concrete vraag over de onbebouwde percelen, geven diverse ambtenaren een verschillend antwoord. U blijft wat op de vlakte, zonder concreet te worden, maar in bepaalde gemeenten rijst dat probleem. Wat moet men doen met 200 onbebouwde kavels in de gemeente Essen: moet men die aanrekenen in het woongebied of niet? Men kan ze ook laten bebouwen, maar dan moet men ze wel aanrekenen. Dat is een serieus probleem voor de gemeente Essen, en de provincie stelt daar ook vragen bij.

Mevrouw De Waele, u zegt dat daar geen aspect van speculatie mee gemoeid is. Ik geef u een advies: klik enkele websites open en u zult het onmiddellijk zien. U moet gewoon kijken naar de voorwaarden waaronder die gronden verkocht worden en wat de mensen wordt voorgespiegeld. In de bouwvergunning staat één zin, namelijk dat ze daar niet mogen wonen, maar dat wordt wel geregeld. Vandaag betalen de mensen voor dergelijke woningen veel meer dan ze eigenlijk waard zijn.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Als het zo is, moet dat worden aangekaart. Als mensen worden misleid, dan is dat niet correct. Er bestaat een volledige informatieplicht voor wie verkoopt, voor makelaars en dergelijke. Als zij verkeerde informatie verstrekken, moet daartegen worden opgetreden. Daar bestaan sancties voor.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse verordening toegankelijkheid

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, op 1 maart laatstleden trad het besluit tot vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening betreffende

toegankelijkheid in werking. Dat besluit voorziet in een aangepaste manier van bouwen zodat gebouwen toegankelijk zijn voor minder mobiele mensen. Zoals de toelichting bij het desbetreffende besluit terecht stelt, heeft de architectuur van een gebouw een doorslaggevende impact op de toegankelijkheid ervan en is het om die reden aangewezen om al in de fase van het ontwerp van een gebouw rekening te houden met de aspecten van toegankelijkheid.

Het toegankelijkheidsbesluit heeft terecht een breed toepassingsgebied. Het is, aldus artikel 2, paragraaf 1, van toepassing op het bouwen, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van constructies of delen ervan die publiek toegankelijk zijn en waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Dat maakt dat de verordening van toepassing is op onder meer de gebouwen waarin overheidsdiensten gevestigd zijn en/of zitting houden, bankkantoren, gevangenissen, winkelcentra, luchthavens, gemeenschappelijke ruimtes in sociale huisvestingsprojecten. Wat de sociale huisvesting betreft, valt alvast te vermelden dat de C2008, de leidraad voor bouwheren en ontwerpers van sociale woonprojecten, zal worden aangepast aan de bepalingen van de toegankelijkheidsverordening.

Minister, welke begeleidende maatregelen hebt u genomen met betrekking tot de inwerkingtreding van deze verordening? Op welke wijze hebt u de belanghebbenden – de bouwheren van de onder de verordening vallende gebouwen – op de hoogte gesteld van de in de verordening opgenomen verplichtingen? Bij afwijking van de verplichtingen die zijn opgenomen in deze verordening, dient het advies ingewonnen te worden van een door de regering erkende instantie. Zijn deze instanties intussen operationeel en volgens welke richtlijnen moeten ze de aan hen voorgestelde afwijkingen beoordelen?

Minister, ik twijfel een beetje of ik deze vraag aan u of aan minister Smet moet stellen. Misschien kunt u mij daarop antwoorden.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, tijdens de vorige legislatuur heb ik, zoals de meesten wel weten, persoonlijk sterk aangedrongen bij de toenmalig bevoegde ministers, mevrouw Van Brempt en de heer Van Mechelen, om toegankelijkheid integraal op te nemen in het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening. De federale regelgeving was immers al 30 jaar oud en compleet verouderd. Het was een papieren tijger. Kijk maar naar de situaties op het terrein. De toegankelijkheid laat te wensen over.

Na moeizame onderhandelingen opteerde men uiteindelijk voor een stedenbouwkundige verordening toegankelijkheid. Pas enkele weken voor de verkiezingen kwam er een doorbraak en keurde de Vlaamse Regering de verordening goed.

Bij mijn pleidooi voor de nieuwe verordening heb ik steeds gewezen op het belang van de Provinciale Adviesbureaus Toegankelijkheid (PAT). Het is niet evident, zeker niet voor stedenbouwkundige ambtenaren in kleinere gemeenten, die niet zo vaak met de toepassing van deze verordening in aanraking komen, om te zorgen voor een goede toepassing. Ik vrees dan ook dat de toepassing dode letter zal blijven. Uiteindelijk heeft men er niet voor geopteerd om de provinciale adviesbureaus een rol te geven in de vergunningsprocedure. Wel werd een passage opgenomen in het Vlaams regeerakkoord waarin het belang van de Provinciale Adviesbureaus Toegankelijkheid en de rol die ze kunnen spelen op het vlak van sensibilisatie en ondersteuning wordt benadrukt.

Collega's, de kost om van bij het begin een gebouw toegankelijk te maken, is verwaarloosbaar, zeker in vergelijking met de kost voor aanpassingen die nadien moeten gebeuren. Het kostverschil is enorm. Deze regering zal de regeling en de omkaderende maatregelen verder moeten uitwerken, zodat deze verordening er effectief voor zorgt dat onze samenleving veel toegankelijker wordt. Dat is in het belang van al degenen die al dan niet tijdelijk minder mobiel zijn, zoals nu onze eigen minister-president, maar ook voor senioren, ouders met een kinderwagen enzovoort. Minister, ik ben heel nieuwsgierig naar uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van Der Borgh: Voorzitter, collega's, toegankelijkheid is natuurlijk een zeer belangrijk gegeven. We worden op veel terreinen geconfronteerd met die problematiek. Uiteraard is het van belang dat er een goede verordening is. Minister, in de marge van deze vraag wil ik u toch vragen dat als er wijzigingen worden doorgevoerd, u eens na zou gaan of het noodzakelijk is dat alle kamers toegankelijk gemaakt worden in bijvoorbeeld instellingen voor senioren. Dat brengt toch een enorme meerkost mee voor de voorziening. We zouden er bijvoorbeeld kunnen voor opteren om per verdieping een aantal kamers verplicht toegankelijk te maken. Het is sowieso al verplicht dat de ingangen en de toiletten toegankelijk zijn. Dat lijkt me ook logisch. Is het noodzakelijk dat die toegankelijk overal van toepassing is?

Mevrouw Stevens, het klopt dat als daarin bij de aanvang van de bouw wordt voorzien, de kostprijs wordt gedrukt ten opzichte van latere aanpassingen. Hoe dan ook moet men de meerkost voor een grote instelling niet onderschatten.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: De problematiek is nog nooit zo actueel geweest in de Vlaamse Regering als nu. (*Gelach*)

Maar om te antwoorden op de vragen, kan ik u zeggen dat ik geen begeleidende maatregelen heb genomen. Mijn voorgangers hebben dat nog gedaan. Ze hebben dat goed gedaan. De vorige bevoegde ministers, mevrouw Van Brempt en de heer Van Mechelen, hebben een communicatie opgezet in verband met deze maatregel die uitgevoerd moest worden door het beleidsdomein Gelijke Kansen. Het is de vzw Enter en de cel Gelijke Kansen die meerdere infosessies voor geïnteresseerden hebben gehouden. In oktober van vorig jaar vond een eerste infosessie plaats in De Schelp hier in het Vlaams Parlement voor alle geïnteresseerden. Eind januari werd er per provincie een infoavond gehouden over de verordening. Elke Vlaamse architect ontving hiervoor een persoonlijke uitnodiging.

Zoals u al aangaf, is de verordening begin deze maand in werking getreden. Ik wil er voor de volledigheid nog op wijzen dat de verordening niet uit de lucht komt vallen: ze dateert van juni 2009 en werd in augustus al gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

De instantie of instanties werden nog niet erkend. De erkenning van de instanties valt echter, zoals u zelf al aangaf, onder de bevoegdheid van mijn collega, minister Smet. Aangezien de instanties nog niet erkend zijn, kan de vergunningverlenende overheid zelfstandig afwijkingen op de verordening toestaan zonder advies. Dergelijke afwijkingen kunnen overwogen worden als een plaatselijke omstandigheid of specifieke eis van technische aard een andere bouwwijze vereist of als bijzondere nieuwe technieken een evenwaardige toegankelijkheid garanderen. Het is wel zo dat de vergunningverlenende instanties en de bouwheren met hun concrete vragen terecht kunnen bij de vzw Enter of de provinciale toegankelijkheidsbureaus.

Mevrouw Stevens, we plannen een evaluatie van deze verordening. Uw vraag naar de betrokkenheid van de provinciale adviesbureaus moeten we bekijken in het kader van een evaluatie zodra deze maatregel al een aantal maanden van toepassing is.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik mag er toch van uitgaan dat alle actoren goed op de hoogte zijn van die verordening. Mijn tweede vraag zal ik richten aan minister Smet.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. De evaluatie zal inderdaad heel belangrijk zijn om te zien of die verordening effectief werkt of niet. Er is een beetje tijd nodig om de mensen op het terrein de kans te geven om die verordening volledig te

vatten en concreet toe te passen. Dat is evident. We zullen afwachten hoe de zaak verloopt op het terrein. We zullen het er dan zeker nog eens over hebben in de commissie. U mag erop rekenen dat ik zeer waakzaam zal blijven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■